

Arrest

nr. 74 495 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 11 mei 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN STEEN, die loco advocaat J. TRUYTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 maart 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 14 oktober 2010 en 30 maart 2011 aangevuld met medische stukken.

1.2. Op 20 april 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing wordt betekend op 11 mei 2011 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

De aangehaalde medische problemen kunnen niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

In het verzoekschrift wordt voor betrokkene, [H.R.], medische redenen aangehaald en legt hij ter staving verschillende medische attesten voor. De arts-attaché evalueerde deze gegevens (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat rekening houdende met de beschikbare medicatie en mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst, Armenië, er zijn inziens geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De arts-attaché stelt dat reizen met deze medische problematieken geen probleem is, uit de attesten valt niet af te leiden dat de toestand van betrokkene niet stabiel zou zijn. Mantelzorg is niet essentieel. De arts-attaché besluit dat hoewel de aangehaalde medische problematieken kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd worden, deze problematieken geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië.

Hoewel in het verzoekschrift elementen worden aangehaald uit Artsen Zonder Grenzen (30/09/2004 - geraadpleegd op 26/03/2009) en een site over de basis gezondheidszorg van Armenië (geraadpleegd op 26/03/2009) blijkt uit de gegevens uit het administratief dossier van DVZ dat de betrokkene behandeld en opgevolgd kan worden in Armenië.

Wat betreft het eerste aangehaalde medische probleem blijkt dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten opgenomen op de lijst voor gratis zorgen. Dat de eerste aandoening van de betrokkene opgenomen is op deze lijst. De nodige zorgen zijn bijgevolg gratis op voorschrift van de huisarts. Eveneens blijkt dat opvolging voor de aandoening van betrokkene betaalbaar is.

Wat betreft het tweede aangehaalde medische probleem blijkt dat betrokkene niet arbeidsongeschikt is. Hierdoor kan hij dus de kosten voor de tweede aandoening opvangen. Bovendien heeft hij reeds gewerkt in Armenië als meubelmaker en beschikt hij over een diploma middelbaar technisch onderwijs (cfr. zijn eigen verklaring tav. de asiendiensten op 29/05/2008). Dat de financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is.

Patiënten met de aandoeningen van betrokkene kunnen terecht in de lokale poliklinieken in de hoofdstad of in de regio's, ofwel in gespecialiseerde medische centra. Betrokkene was voorafgaand aan zijn verblijf in België woonachtig in Kirov (cfr. zijn eigen verklaring tav. de asiendiensten op 29/05/2008). Hij kan voor de nodige medische behandeling en opvolging terecht in de lokale medische centra/poliklinieken of in de gespecialiseerde centra van Erevan. Dat de geografische toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is.

Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Derhalve

- 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,*
- of*
- 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het*

land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)."

1.3. Op 11 mei 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art 7 alinea 1,2^D van de Wet van 15 december 1980).

Beslissing van Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken op 20.04.2011 (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad acht het beroep ambtshalve onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Blijkens het verzoekschrift ontwikkelt verzoeker immers enkel een middel met betrekking tot de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond verklaard wordt. De tweede bestreden beslissing strekt ertoe de illegale verblijfsstatus van verzoeker vast te stellen en steunt op andere juridische en feitelijke vaststellingen dan de beslissing waarbij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond verklaard wordt.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, *"Schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing en schending van art. 9ter Vr.W. Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur."*

Verzoeker betoogt als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat er op medisch vlak geen bezwaar zou zijn voor een terugkeer naar het land van herkomst. Bovendien zou de noodzakelijke behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. Terwijl artikel 9ter Vr.W. bepaalt dat de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht

vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag ongegrond te verklaren.6/10

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar voorhanden is voor een terugkeer naar het land van herkomst en er dus geen risico's zouden verbonden zijn aan een eventuele terugkeer.

Zoals zal blijken uit hetgeen volgt, is dit volkomen onjuist: verzoekende partij valt perfect onder de voorwaarden voor medische regularisatie onder de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor asiel- en migratiebeleid.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel - en Migratiebeleid dient elke aanvraag in zijn totaliteit én in het licht van zijn discretionaire bevoegdheid te onderzoeken en te beoordelen. In casu is dit niet gebeurd.

Bovendien is de argumentatie in de bestreden beslissing gebrekkig, aangezien uit het bijgevoegde document nogmaals blijkt dat er wel degelijk risico's zijn verbonden aan een terugkeer van verzoekende partij naar Armenië. Uit de bijkomende documenten blijkt immers duidelijk dat verzoekende partij lijdt aan het post traumatisch stress syndroom en psychosomatische klachten heeft. Bovendien dient hij voor onbeperkte duur psychotherapie te ondergaan en riskeert hij bij stopzetting in een ernstige depressie weg te zakken.

De geneesheer- adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken gaat echter volledig voorbij aan het feit dat de oorzaak van het post traumatisch stress syndroom, en dus van de psychische klachten, in Armenië is gelegen. Met het feit dat een terugkeer naar het herkomstland op zich al een aanzienlijke verslechtering van de psychische en fysische toestand tot gevolg zal hebben, wordt onvoldoende rekening gehouden.

Bijgevolg is de bestreden beslissing wat betreft de materiële motivering gebrekkig en niet afdoende.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.¹

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.7/10

Verzoekende partij meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men de situatie en het dossier van verzoekende partij niet correct heeft beoordeeld, aangezien het tegendeel blijkt uit de door verzoekende partij overgemaakte documenten - én uit de documenten die bij dit verzoekschrift worden gevoegd - en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is gegrond.”

3.2. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Terwijl verzoekende partij alle benodigde documenten neerlegde en zijn situatie en integratie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat zijn aanvraag ongegrond is, om reden dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaren zouden voorhanden zijn voor een terugkeer naar het land van herkomst. Terwijl

uit de voorgelegde documenten duidelijk het tegendeel blijkt. Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

Verzoekende partij verblijft sinds april 2008 in België en wordt er door verscheidene dokters en specialisten opgevolgd. Hij voegde de nodige medische documenten bij zijn aanvraag en toonde aan dat hij onmogelijk naar zijn land van herkomst kan terugkeren om reden dat er daar geen adequate behandeling voorhanden is en dat zijn fysieke integriteit er door in gevaar zou komen, en toch wordt zijn aanvraag geweigerd. Ook bij dit verzoekschrift voegde verzoekende partij een bijkomend medisch document, waaruit de noodzaak van een langdurige behandeling en te voorziene verslechtering bij terugkeer blijkt. Een terugkeer zou een ernstige verslechtering van de medische toestand van verzoekende partij tot gevolg hebben, daar deze in een toestand van zwaarmoedigheid zou dreigen weg te zakken. Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming? Het lijkt er sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvragen niet meer op individuele en redelijke basis beoordeelt en enkel in abstracto oordeelt, om vervolgens te besluiten dat de noodzakelijke behandelingen voorhanden zijn in het land van herkomst. Met het feit dat een terugkeer naar het land van herkomst dat precies aan de oorzaak ligt van het post traumatisch stress syndroom, werd geen rekening gehouden. Dit terwijl de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid over een discretionaire bevoegdheid beschikt en het zijn taak is om elke aanvraag individueel, correct, grondig en in redelijkheid te beoordelen. In casu is dit met zekerheid gebeurd. De aanvraag van verzoekende partij werd afgewezen op basis van de loutere argumentering dat de er in casu op medisch vlak geen bezwaren zouden voorhanden zijn voor een terugkeer naar het land van herkomst en dit dus geen risico's zou inhouden voor de gezondheid en het leven van verzoekende partij. Bovendien zouden de noodzakelijke behandelingen voorhanden zijn in Armenië. Zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt een dergelijke motivering echter manifest onjuist en onvoldoende te zijn. Zo werd met de oorzaak van de psychologische problemen en het trauma en feit dat deze in Armenië gelegen is, totaal geen rekening gehouden. Indien de documenten en de concrete situatie van verzoekende partij enigszins zorgvuldig zouden zijn onderzocht, dan zou nooit tot de ongegrondheidsbeslissing zijn besloten. Integendeel, dan zou de prangende medische situatie van verzoekende partij zijn duidelijk geworden. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt overigens dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. In casu is dit niet het geval. Indien alles in overweging zou worden genomen, kan niet redelijkerwijze begrepen worden waarom een dergelijke ingrijpende beslissing werd genomen ten aanzien van verzoekende partij. Kortom, de bestreden beslissing is volkomen onredelijk. Verzoekende partij voldoet dus aan elke mogelijke voorwaarde om een gegronde aanvraag tot medische regularisatie te kunnen indienen in België. Toch meent de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag ongegrond te moeten verklaren. Zulks is niet meer redelijk te verantwoorden, de beslissing in deze is werkelijk te verregaand en overdreven. Zelfs na lezing ervan, kan men onmogelijk begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige terughoudendheid aan de dag legde en deze beslissing trof.

Zodoende voldoet de bestreden beslissing niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Dit middel is derhalve gegrond."

3.3. Verwerende partij bespreekt beide middelen samen en repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker werpt op dat er in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat er op medisch vlak geen bezwaar is voor terugkeer naar het land van herkomst en dat de medische opvolging er beschikbaar is. De bestreden beslissing zou volledig voorbijgaan aan het feit dat de oorzaak van zijn PTSS en psychosomatische klachten nu juist in Armenië ligt. Hij verwijst thans naar nieuwe medische attesten. De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de er in de bestreden beslissing dd. 20 april 2011 op duidelijke wijze gelezen kan worden om welke redenen de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. De bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

Verzoekende partij kent de motieven van de bestreden beslissing, vermits hij ze probeert te weerleggen in zijn verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In dit opzicht wenst verweerder te verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de

bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St. nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St. nr. 164.298, 31 oktober 2006)." (RW, nr. 10.529, 30 augustus 2007)

Aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan.

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat er in (oud) artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 het volgende wordt bepaald:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschafft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)"

Zoals blijkt uit voornoemd artikel moet de ambtenaargeneesheer op basis van de door verzoeker overgemaakte medische stukken oordelen of de aangehaalde ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van verzoeker of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. De appreciatie van dat risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land van verblijf komt toe aan de ambtenaar-geneesheer. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 13 april 2011 blijkt dat alle door verzoeker overgemaakte medische attesten grondig onderzocht werden en dat er in concreto werd nagegaan of de medische opvolging voor de aangehaalde medische aandoening mogelijk is in Armenië. De ambtenaar-geneesheer oordeelde dat, hoewel de door verzoeker aangehaalde medische problematiek beschouwd kan worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, er in casu geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de behandeling en opvolging beschikbaar is in Armenië. De ambtenaar-geneesheer verwees voor de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland naar correspondentie dd. 25/05/2009 van prof. A. Babloyan en naar de website www.pharm.am betreffende lijsten van essentiële geneesmiddelen in Armenië. Het is op dit advies dat de thans bestreden beslissing is gebaseerd. Verzoeker beperkt zich thans in zijn verzoekschrift tot de verwijzing naar nieuwe medische attesten en de stelling dat hij niet kan terugkeren en dat hij niet behandeld kan worden in Armenië, doch hij slaagt er niet in aan te tonen als zou de verwerende partij op onzorgvuldige wijze gehandeld hebben door zich te baseren op het medische advies van de ambtenaargeneesheer, dat overigens werd gegeven op basis van alle door verzoeker overgemaakte medische attesten. Bovendien zijn de thans voorgelegde medische attesten nieuw en niet gekend op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, waardoor de verwerende partij ze niet kon betrekken in de beoordeling van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing werd er door de verwerende partij bijkomend nagegaan of de medische zorgen voor verzoeker toegankelijk zijn in Armenië, wat wel degelijk het geval is.

Er werd in de bestreden beslissing hieromtrent het volgende gesteld:

"(...) wat betreft het eerste aangehaalde medische probleem blijkt dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten opgenomen op de lijst voor gratis zorgen. Dat de eerste aandoening van betrokkene opgenomen is op deze lijst. De nodige zorgen zijn bijgevolg gratis op voorschrift van de huisarts. Eveneens blijkt dat opvolging voor de aandoening van betrokkene betaalbaar is.

Wat betreft het tweede aangehaalde medische probleem blijkt dat betrokkene niet arbeidsongeschikt is. Hierdoor kan hij dus de kosten voor de tweede aandoening opvangen. Bovendien heeft hij reeds gewerkt in Armenië als meubelmaker en beschikt hij over een diploma middelbaar technisch onderwijs (cfr. Eigen verklaringen t.a.v. de asiendiensten op 29/05/2008). Dat de financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is.

Patiënten met de aandoeningen van betrokkene kunnen terecht in lokale poliklinieken in de hoofdstad of in de regio's; ofwel in gespecialiseerde medische centra. Betrokkene was voorafgaand aan zijn verblijf in België woonachtig in Kirov (cfr. Zijn eigen verklaringen t.a.v. de asiendiensten op 29/05/2008). Hij kan voor de nodige medische behandeling en opvolging terecht in lokale medische centra/poliklinieken of in de gespecialiseerde centra van Erevan. Dat de geografische toegankelijkheid van de benodigde zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is.

Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de IOM. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun re-integratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen."

De bronnen waar de verwerende partij naar verwijst, worden vermeld in de bestreden beslissing en zijn toegevoegd aan het administratieve dossier van verzoeker. Hierna werd geoordeeld dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/38/EG, noch op artikel 3 EVRM. De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de door verzoeker aangehaalde medische problematiek in Armenië kan worden behandeld en opgevolgd en dat verzoeker toegang heeft tot die medische zorgen in Armenië.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen als zou de verwerende partij tot een onredelijke conclusie zijn gekomen. In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond."

3.4. Gelet op hun onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld. De verwerende partij heeft in haar nota beide middelen ook samen besproken.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. De eerste bestreden beslissing steunt op het advies van de arts-attaché van 13 april 2011 dat zich bevindt in het administratief dossier en waarvan verzoeker niet ontkent er een kopie van ontvangen te hebben onder gesloten omslag. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de conclusies van deze arts-attaché, die na evaluatie van de door verzoeker bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag en bij de actualisering ervan gevoegde medische attesten, op grond van correspondentie van 25 mei 2009 met een Armeense arts die zich bevindt in het administratief dossier en na consultatie van een gespecialiseerde website inzake de beschikbaarheid van medicatie in Armenië, waarvan de neerslag zich bevindt in het administratief dossier, stelde *"hoewel (de medische problematiek) kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië."* en wordt, verwijzend naar diverse informatie die nader gespecificeerd wordt in de bestreden beslissing en die zich bevindt in het administratief dossier, geconcludeerd dat de benodigde medische zorgen financieel en geografisch toegankelijk zijn voor verzoeker in Armenië en wordt *definitief* geconcludeerd:

"Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene leidt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

3.7. Uit het gestelde in punt 3.6. blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris, steunend op het advies van de arts-attaché van 13 april 2011, op een gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat de behandeling en opvolging voor verzoekers pathologieën beschikbaar zijn in Armenië en dat ze mede gelet op zijn persoonlijke situatie ook toegankelijk zijn voor hem. Op grond hiervan wordt in fine onder meer geconcludeerd dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft en dat er *"bijgevolg geen bewijs aanwezig (is) dat een terugkeer naar het land van herkomst (...) een inbreuk uitmaakt op (...) het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."*

3.8. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de overtuiging is toegedaan dat zijn medische problemen wel aanleiding dienden te geven tot het gegrond verklaren van de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, maar met deze overtuiging en met de algemene verwijzing naar stukken die hij gevoegd had bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen en de aanvulling ervan toont hij niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing strijdig is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of met de materiële motiveringplicht of dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid te dezen niet of in strijd met het redelijkheidsbeginsel zou aangewend hebben of niet voldoende rekening zou hebben gehouden met de elementen die verzoekers zaak kenmerken.

3.9. Waar verzoeker opmerkt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt *"met de oorzaak van de psychologische problemen en het trauma en het feit dat deze in Armenië gelegen is"*, dient de Raad op te merken dat verzoeker niet aantoonbaar is waarop zijn bewering dat hij dit zou hebben aangekaart gesteund is. Alleszins blijkt dit niet uit zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag van 27 maart 2009 die zich bevindt in het administratief dossier. Verzoeker stelde hierin dat zijn posttraumatische stressstoornis *"in zijn thuisland onmogelijk adequaat kan worden behandeld."* Dit wordt door verzoeker ook in zijn verzoekschrift bevestigd waar hij op p. 7 betoogt *"Verzoekende partij verblijft sinds april 2008 in België en wordt er door verscheidene dokters en specialisten opgevolgd. Hij voegde de nodige medische documenten bij zijn aanvraag en toonde aan dat hij onmogelijk naar zijn land van herkomst kan terugkeren om reden dat er daar geen adequate behandeling voorhanden is en dat zijn fysieke integriteit er door in gevaar zou komen, en toch wordt zijn aanvraag geweigerd."* Verwerende partij is nagaan of er in Armenië een adequate behandeling is voor verzoekers aandoening en komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat dit het geval is. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

3.10. Verzoeker kan ter ondersteuning van zijn betoog niet dienstig verwijzen naar een medisch attest en een medisch voorschrift van 6 juni 2011 die gevoegd worden bij het verzoekschrift, aangezien zij dateren van na het treffen van de bestreden beslissing en verwerende partij niet kan verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken waarvan ze niet op de hoogte was op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof.

3.11. De Raad dient te benadrukken dat het hem als annulatierechter niet toekomt om in de plaats van de verwerende partij de aanvraag van verzoeker te gaan beoordelen, rekening houdend met het gestelde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.12. Het is niet omdat de aanvraag om medische redenen ontvankelijk verklaard werd, dat deze ipso facto ook gegrond diende verklaard te worden. De ontvankelijkheids- en gegrondheidsvoorwaarden van een dergelijke aanvraag zijn blijkens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet immers onderscheiden voorwaarden.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk voor zover het werd ingediend tegen de tweede bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA